

Xina i el Moviment Olímpic

Hai Ren

Col·lecció **Lliçons universitàries** | 4

Centre d'Estudis Olímpics
Universitat Autònoma de Barcelona

Aquesta obra ha estat publicada com a part del projecte educatiu del Centre d'Estudis Olímpics (CEO-UAB), *Lliçons universitàries olímpiques*, promogut a través de la Càtedra Internacional d'Olimpisme (CIO-UAB). El projecte té com a objectiu oferir l'accés en línia a textos elaborats per experts internacionals i dirigits a estudiants universitaris i professors que tracten sobre les principals temàtiques relacionades amb els Jocs Olímpics.

Aquesta obra està subjecta a la llicència Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 2.5 Espanya de Creative Commons. Ets lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra, sempre que reconegues l'autor i editor, no sigui utilitzada per a finalitats comercials o generar una obra derivada d'aquesta.

Per citar aquest document, pots usar la referència:

Ren, Hai (2010): *Xina i el Moviment Olímpic: lliçó universitària olímpica* [Article en línia]. Barcelona : Centre d'Estudis Olímpics (UAB). Càtedra Internacional d'Olimpisme (CIO-UAB). [Data de consulta: dd/mm/aa] <http://ceo.uab.cat/pdf/ren_cat.pdf>

- © Del contingut, 2002 Hai Ren
- © De l'edició, 2010 Centre d'Estudis Olímpics (CEO-UAB)

ISBN: 978-84-693-6221-1

Sumari

1. Introducció	1
2. El context històric de la difusió dels Jocs Olímpics a la Xina	1
2.1. La dimensió social	2
2.2. La dimensió esportiva	2
3. Revisió del desenvolupament del Moviment Olímpic a la Xina	4
3.1. La participació inicial (anys 1920-1949)	4
3.2. Les polèmiques (1949-1979)	5
3.3. Una nova era (1979-1988)	7
3.4. El desenvolupament més important (1989)	8
3.4.1. El rebuig de la candidatura pels Jocs Olímpics del 2000	8
3.4.2. L'èxit de la candidatura pels Jocs Olímpics del 2008	10
4. La contribució potencial de la cultura xinesa als Jocs Olímpics	11
Referències bibliogràfiques	13
Lectures complementàries	13
Llocs web relacionats	13

1. Introducció

Potser, no existeix cap altra paraula a la Xina que sigui més popular i estigui més relacionada amb l'esport com la paraula "olímpic". Avui dia, sembla que no hi hagi altres termes culturals més coneguts per tots els xinesos: és el país on els Jocs Olímpics els miren el nombre d'espectadors més elevat, es tracten els campions olímpics com si fossin herois i heroïnes nacionals, els obsequien amb banquets luxosos quan tornen, els acull el consell estatal i els atenen els líders polítics més importants de l'estat; reben el membres del CIO com si fossin reis i reines, i sobretot el seu president. Es dedica una gran quantitat d'hores de televisió, pàgines i pàgines de diaris i revistes a temes relacionats amb els Jocs Olímpics; cada 23 de juny, el Dia Olímpic, hi ha grans multituds de corredors que porten samarretes amb els anells olímpics, cada any s'organitza en el nom del president del CIO, que patrocina l'esdeveniment, un esdeveniment multitudinari en bicicleta on hi participen un milió de ciclistes. Milions d'espectadors segueixen els Jocs Olímpics, els campions olímpics, no només els nacionals, sinó també els talents de la resta del món, són el tema de conversa de moltes llars xineses a l'hora de sopar.

No és una exageració que el terme "olímpic" ha penetrat cada àrea de la societat i és conegut arreu del món.

Sembla estrany que un país típic oriental amb una profunda herència cultural confuciana demostrï un afecte més entusiasta cap a un esdeveniment esportiu cultural que s'ha creat en un context social occidental, que no pas els seus homòlegs occidentals, els quals, històricament, semblen estar més amb els temes olímpics.

És un assumpte interessant observar com els Jocs Olímpics, una forma esportiva cultural d'origen occidental, treu arrels a Xina. Aquest document intenta proporcionar un aprofundiment d'aquest procés des d'una perspectiva tant històrica i social.

2. El context històric de la difusió dels Jocs Olímpics a la Xina

Segurament, seria impossible entendre l'actitud xinesa vers als Jocs Olímpics, sense retrocedir a la trista història d'aquest país fins a mitjans del segle XIX.

2.1. La dimensió social

Abans de la Guerra de l'Opi (1840-1842), el model social a la Xina era principalment feudal i el governava la cort imperial del Qin, l'última dinàstica feudal que va succeir els seus avantpassats, l'origen dels quals es podria situar fins al segle III AC.

En termes polítics, la societat feudal estava fortament centralitzada de manera que només una sola persona, l'emperador, gaudia de tots els poders. A diferència de la centralització a l'esfera política, l'economia del país tendia a estar descentralitzada amb centenars de milers de petites famílies de camperols en un model de vida autosostenible anomenat "l'espòs treballa mentre la dona està cosint".

La Guerra de l'Opi va interrompre el procés social estàtic de la dinastia feudal. Una sèrie d'esdeveniments sense precedents van succeir després de la guerra, com ara la firma de tractats amb condicions de desigualtat: El Tractat sinobritànic de Nanquin al 1842, el Tractat sinoamericà de Wangxia al 1844 i el Tractat sinofrancès de Huangpu. La Guerra sinofrancesa (1884-1885), la Guerra sinojaponesa (1894-95) i el Tractat de Shimonoseki.

Amb l'ajuda dels canons potents i dels privilegis que es van adquirir gràcies als tractats desiguals, les potències occidentals van anar establint el seu domini sobre la Xina gradualment i van convertir el país independent en una sobirania deficient amb un estatus internacional semicolonial controlat des de l'estranger

Conseqüentment, des d'aquell moment, la tasca més urgent per a la Xina fou la salvació nacional, que és alliberar el país del perill de partició per poders estrangers i salvar-la d'un govern traïdor i a punt d'explotar. Es va difondre un fort patriotisme a causa de la cruel invasió, per la decepció de la cort Qing que fou corrupta i conservadora i per la por que es col·lapsés la que un dia va ser una nació poderosa. El patriotisme ha esdevingut el to bàsic durant el procés dinàmic de l'últim segle i mig.

2.2. La dimensió esportiva

Abans de la Guerra de l'Opi, d'acord amb l'estil de vida de la societat agrícola, les activitats esportives que predominaven a la Xina eren tradicionals, principalment el Wushu (arts

marcials), el Qigong (gimnàstica energètica) i una varietat d'altres activitats físiques populars que s'adaptaven perfectament a l'entorn agrari. Aquestes activitats físiques i tradicionals es centraven més en gaudir que en competir, més en cultivar-se que en el desenvolupament físic; i més en aprofitar el temps lliure escàs després de treballar durament tot l'any, en comptes de pensar en els guanys materials. La manca de competició als esports xinesos tradicionals va facilitar el fet de què les normes fossin menys estandarditzades i que hi hagués una gran varietat en les formes i models de joc. Els xinesos semblaven molt satisfets amb el seu entreteniment esportiu.

La Guerra va mostrar la debilitat militar de la Xina i la primera reacció va ser actualitzar l'entrenament físic per a enfortir les forces militars. Així, quan es va iniciar el moviment d'occidentalització (1860-1890), es va introduir un procés d'introducció d'exercicis físics moderns a la Xina: el primer esport occidental que es va adoptar va ser la gimnàstica militar. Aquestes activitats que es van introduir al nou l'exèrcit i a la nova marina instruïts per estrangers, van marcar la primera fase de la modernització de l'esport al país.

L'occidentalització també va iniciar una reforma educativa. Principalment, va establir un model d'escoles occidentals i va enviar estudiants a instruir-se a l'estranger. Aquestes escoles noves tenien un programa escolar similar a les de l'oest. Es van contractar estrangers, perquè fossin els monitors de gimnàstica militar i gimnàstica normal, incloent l'esgrima, la boxa, les peses, el futbol, les carreres d'obstacles, el salt de longitud i d'altura, el salt amb perxa, la natació, el patinatge, el poltre i les barres paral·leles i horitzontals. Enviaven a estudiar els alumnes a Anglaterra, França, Alemanya, Estats Units i al Japó. A partir del 1872, es van enviar quatre grups a estudiar a l'estranger. L'experiència en l'educació física i en l'esport que van adquirir en els seus estudis els va permetre de poder jugar un paper important en la divulgació dels esports occidentals a la Xina quan van tornar al país natal.

Gairebé al mateix temps, les escoles que van establir les organitzacions missioneres, sobretot les d'YMCA (Young Men's Christian Association), van divulgar les activitats esportives com a part dels seus programes educacionals. Els jocs esportius, especialment les proves d'atletisme que es van dur a terme a l'escola St. John School, patrocinades per l'Església Cristiana al 1890, potser van ser els primers esports que van seguir el model modern. Amb la proliferació de les

escoles que va establir l'església durant el principi del segle XX, les proves d'atletisme van evolucionar encara més. Al 1910, es van celebrar els primers Jocs Nacionals amb proves d'atletisme en el programa principal. Malgrat tot, abans del 1919 els esports moderns es confinaven principalment a les escoles i les competicions esportives s'organitzaven bàsicament entre escoles i hi predominaven els nois.

3. Revisió del desenvolupament del Moviment Olímpic a la Xina

3.1. La participació inicial (anys 1920-1949)

La participació de la Xina al Moviment Olímpic es remunta a principis del 1920, quan es va escollir al 1922 el Sr. WANG Zhenting, un dels diplomats d'alt càrrec i líder esportiu, com el primer membre xinès delCIO. Els Jocs Olímpics amb prou feines van rebre algun tipus de consideració de Xina, principalment perquè la nació estava ocupada en altres tasques més importants per a sobreviure sota l'amenaça dels poders/potències estrangers. No obstant això, va indicar que es formés un vincle organitzatiu formal entre la Xina i el CIO. El reconeixement formal de l'organització esportiva xinesa, la Societat Xinesa per a la Promoció de l'Esport (de l'anglès, the Chinese Society for Sport Promotion), com organisme nacional olímpic, va aparèixer molt més tard al 1931.

Al 1928, quan es van celebrar els novens Jocs Olímpics d'estiu a Amsterdam, la Xina no va enviar-hi un equip, sinó només un observador: el Sr. Soon Ruhai.

Al 1932, en un principi, Xina no tenia la intenció d'enviar atletes als Jocs de Los Angeles, sinó que el pla original era tornar a enviar un altre observador: el Sr. Sheng Sitong. No obstant això, es va difondre el rumor de què, Manchukuo, l'estat titella que van crear els invasors japonesos a la zona ocupada al nord-est de la Xina, volia intentar d'enviar una delegació esportiva als Jocs Olímpics, fet que suposaria una deshonra per a la nació. Així, es va formar ràpidament una petita delegació esportiva formada per un grup de cinc membres que només tenia un atleta, el corredor Liu Changchun. El van desqualificar a les sèries eliminatòries. Aquest va ser el debut dels atletes xinesos a l'arena olímpica.

Quatre anys després, els onzens Jocs Olímpics es van celebrar a Berlín sota el règim nazi de Hitler al 1936. La Xina va enviar una delegació esportiva d'una grandària considerable de 69 atletes a les proves següents: futbol, bàsquet, boxa, aixecament de peses, atletisme, natació, ciclisme i Wushu (les arts marcial tradicionals). A més, un grup d'observadors esportius que constava de 34 membres acompanyava el grup d'atletes. El baix rendiment dels atletes xinesos als Jocs va indicar un gran abisme no només entre la Xina i les nacions occidentals, sinó també entre la Xina i el Japó. No obstant això, les demostracions de Wushu que van fer els mestres va atreure bastant l'atenció i van rebre una calorosa benvinguda.

Al 1948, quan es van restaurar els Jocs Olímpics a Londres després de la II Guerra Mundial, 33 atletes xinesos de bàsquet, futbol, atletisme, natació i ciclisme van participar als Jocs. Malgrat tot, no ho van fer millor que la delegació anterior i no van guanyar cap medalla. El que va empitjorar les coses va ser quan els Jocs van acabar, ja que la delegació no tenia diners per poder tornar al país i van haver d'enviar un telegrama al govern, perquè els ajudés. Sorprenentment, els van respondre que no se'ls hi enviaria ni un cèntim i que solucionessin ells mateixos el problema. La delegació va passar un tràngol difícil per poder aconseguir els diners i van lluitar contra moltes dificultats, però, finalment, van poder tornar a casa.

3.2. Les polèmiques (1949-1979)

Una nova era a la història xinesa va començar al 1949 amb la instauració de la República Popular de la Xina. A més, també es va iniciar un període de controvèrsia en la relació entre el CIO i la Xina sobre l'assumpte de la posició d'aquest país dins del Moviment Olímpic. El CIO, dirigit pel seu president de llavors Avery Brundage, va decidir de reconèixer els dos Comitès Olímpics Nacionals (CONs) a Pequín i Taiwan, violant així la Carta Olímpica, que permetia només un CON per país. Conseqüentment, es va originar la qüestió seriosa de les "dues Xines". Com a protesta, el Comitè Olímpic de la Xina va trencar la seva relació amb el CIO al 1958. Aquest fet va ser el més desafortunat tant per l'esport xinès com pel Moviment Olímpic.

Després de 20 anys de controvèrsia i de negociacions, el CIO, sota el lideratge de Lord Killanin, finalment va reconèixer la posició legítima del Comitè Olímpic de la Xina a la Sessió del CIO que es va celebrar a Nagoya (Japó) al 1979 amb 60 vots a favor, 17 en contra i dues abstencions. La resolució final estipula que el nom del Comitè Olímpic de la República Popular de la Xina és el

“Comitè Olímpic de la Xina” i que la bandera nacional i l’himne de la República s’usaran a les cerimònies. El nom del Comitè Olímpic a Taiwan serà el de “Comitè Olímpic de la Xina Taipei” i la bandera, l’himne i l’emblema que s’usaven anteriorment no es podrien utilitzar en el futur. Aquest fet es coneix a la Xina amb el nom de “Model Olímpic”, el qual proporciona les oportunitats als atletes de Taiwan i de la Xina continental de poder competir en la mateixa arena olímpica com si fossin germans i germanes d’un únic país matern. A més, també va ser, en cert sentit, el primer senyal de la política “Un país, dos sistemes” que va proposar Deng Xiaoping.

La resolució de la contradicció entre la Xina i el CIO va obrir les portes ràpidament a altres esports internacionals per als atletes xinesos. En aquell moment, de sobte va aparèixer davant de la Xina un amplíssim món internacional d’esports i va fer front amb decisió l’oportunitat i el repte. Es va haver de millorar el rendiment dels atletes ràpidament per arribar al nivell de les superpotències del món esportiu. Els esports competitius internacionals són símbols culturals que estan estretament relacionats amb la imatge d’una nació. Tot i que el CIO insisteix en què els Jocs Olímpics són competicions entre atletes individuals i no entre països, tots els rituals dels Jocs, sobretot les cerimònies on es concedeixen les medalles, intensifiquen òbviament el reconeixement nacional i en ressalten la imatge del país. En un cert sentit, és lògic que els principals esdeveniments esportius es puguin percebre com si fossin competicions entre països. Si es tenen en compte les experiències humiliants a la història moderna de la Xina i si es recorda tot el sofriment i les deshonres que van imposar les potències estrangeres, la Xina es va mostrar impacient per intentar de fer el millor per a obtenir èxit a l’arena dels esports internacionals, especialment a les Olimpíades. L’esforç olímpic de la Xina va tenir una repercussió important en les polítiques i gestió de l’esport.

Abans del 1979, amb prou feines hi havia estudis oficials relacionats amb els Jocs Olímpics realitzats a la Xina. De fet, durant aquest llarg període de gairebé 30 anys, només es van publicar 33 articles sobre les Olimpíades i dos terces parts es van traduir. El fet que llavors s’abandonés l’estudi sobre els Jocs Olímpics es podria atribuir, en primer lloc, a les relacions anòmales entre la Xina i el CIO i, en segon lloc, a la Revolució Cultural: un desastre social terrible que va aïllar la Xina del món exterior i va impedir els intercanvis internacionals d’esport xinès.

3.3. Una nova era (1979-1988)

El 1979 va marcar el moment decisiu del desenvolupament olímpic a la Xina amb el seu retorn a la família olímpica internacional.

Durant els anys vuitanta, la National Sport Commission (Comissió Nacional d'Esport) va proposar una estratègia de desenvolupament esportiu, l'objectiu de la qual era obtenir un desenvolupament harmoniós entre els esports d'alt rendiment destinats als Jocs Olímpics i els esports en massa que practicaven tots els joves. Conseqüentment, els esports competitiu a la Xina estan orientats als Jocs Olímpics per a obtenir la glòria olímpica. Com a part d'aquesta estratègia de desenvolupament, la Xina va reajustar el seu format esportiu competitiu i va adoptar una sèrie de mesuraments per assegurar el bon rendiment als Jocs Olímpics. Després, es van adoptar els passos següents: restablir el programa esportiu dels Jocs Nacionals i mantenir alguns dels esdeveniments esportius així com els del programa olímpic exceptuant el Wushu: un dels esports tradicionals. Els Jocs Nacionals és una de les trobades esportives més importants que s'organitza cada quatre anys i on totes les províncies, regions autònomes i sindicats hi envien els millors atletes. D'aquesta manera, els Jocs Nacionals serveixen de preparació per a les Olimpíades. La política d'orientació olímpica va proporcionar resultats bastant positius per la Xina als Jocs Olímpics, tal com mostra la taula 1, tot i que en certa manera, va influir negativament als esdeveniments no olímpics i als esports d'equip com ara el futbol, el bàsquet, el voleibol, etc, ja que aquests esports tenen menys medalles tot i tenint una demanda de recursos superior.

Taula 1 – Resum de la participació de la Xina als Jocs Olímpics des del 1984

Any	Núm.	Seu	Participants	Competicions	Medalles guanyades
1984 Juliol 28- Agost 12	23é	Los Angeles (EUA)	304 (224 Atletes)	Bàsquet, Voleibol, Handbol, Atletisme, Gimnàstica, Natació, Halterofília, Tir olímpic, Tir amb arc, Esgrima, Lluita, Judo, Ciclisme, Rem, Piragüisme, Vela, Tennis.	15 or 8 plata 9 bronze
1988 Sept. 17- Oct. 2	24é	Seül (Corea del Sud)	445 (298 Atletes)	Atletisme, Natació, Gimnàstica, Bàsquet, Voleibol, Futbol, Tennis taula, Tennis, Handbol, Tir olímpic, Tir amb arc, Halterofília, Lluita, Judo, Boxa, Esgrima, Pentatló modern, Ciclisme, Rem, Piragüisme, Vela, Bàdminton (demostració), Judo femení (demostració)	5 or 11 plata 12 bronze
1992 Juliol 25- Agost 9	25é	Barcelona (Espanya)	380 (250 Atletes)	Atletisme, Ciclisme, Natació, Judo, Lluita, Bàdminton, Tir amb arc, Boxa, Piragüisme, Gimnàstica, Tennis, Tennis Taula, Rem, Esgrima, Tir olímpic, Voleibol, Vela, Halterofília, Pentatló modern.	16 or 22 plata 16 bronze
1996 Agost	26é	Atlanta (EUA)	495 (310 Atletes)	Atletisme, Ciclisme, Natació, Judo, Lluita, Bàdminton, Tir amb arc, Bàsquet, Boxa, Piragüisme, Gimnàstica, Tennis, Tennis Taula, Rem, Esgrima, Tir olímpic, Voleibol, Vela, Halterofília, Beisbol, Handbol, Futbol	16 or 22 plata 12 bronze

---

2000 Sept.15- Oct.1	27é	Sidney (Austràlia)	452 (284 Atletes)	Atletisme, Ciclisme, Natació, Judo, Lluita, Bàdminton, Tir amb arc, Bàsquet, Boxa, Piragüisme, Gimnàstica, Tennis, Tennis taula, Rem, Esgrima, Tir olímpic, Voleibol, Vela, Halterofília, Beisbol, Handbol, Futbol, Hoquei sobre herba	28 or 16 plata 15 bronze
----------------------------------	-----	-----------------------	----------------------	--	--------------------------------

---

A causa de la manca de coneixement necessari sobre el Moviment Olímpic entre el públic general i els especialistes esportius, la majoria dels documents i articles d'investigació eren descripcions històriques que tenien per finalitat la divulgació del coneixement olímpic, amb l'excepció d'alguns estudis sobre la professionalització i la participació de les dones als Jocs Olímpics.

L'èxit que va aconseguir l'equip xinès a les XXIII Olimpíades d'Estiu a Los Angeles l'any 1984 va estimular un entusiasme superior per a les Olimpíades a la Xina i com a conseqüència va originar una moda olímpica al país.

3.4. El desenvolupament més important (1989)

Després dels XXIV Jocs Olímpics, el desenvolupament del Moviment Olímpic a la Xina va entrar en una nova fase per una sèrie de raons. En primer lloc, el rendiment insatisfactori de l'equip esportiu xinès a les Olimpíades de Seül en comparació als resultats excel·lents que van obtenir quatre anys abans a Los Angeles, va estimular el debat sobre els valors de les medalles d'or olímpiques. En segon lloc, ser la seu dels XI Jocs Asiàtics al 1990, ja que era la primera vegada que la Xina organitzava un esdeveniment esportiu d'una magnitud similar a la dels Jocs Olímpics. Era obvi que no es va prescindir de cap esforç, perquè aquest esdeveniment internacional fos tot un èxit. Amb els XI Jocs Asiàtics, el públic en general va prestar una gran atenció als temes esportius internacionals, incloent els Jocs Olímpics. No obstant això, independentment de com d'important fos la influència que van tenir els dos primers esdeveniments en els estudis olímpics xinesos, no van poder igualar l'impacte que va causar la candidatura de Pequín al 2000 per a celebrar les Olimpíades.

3.4.1. El rebuig de la candidatura pels Jocs Olímpics del 2000

A la mitja nit del 23 de setembre del 1993, milions de xinesos esperaven davant dels seus televisors el resultat de la votació realitzada a la Sessió 101 del CIO per a decidir la ciutat que seria la seu dels Jocs Olímpics del 2000. Quan el president del CIO, Samaranch, va pronunciar que era Sidney en comptes de Pequín, molts xinesos van demostrar una gran emoció i fins i tot

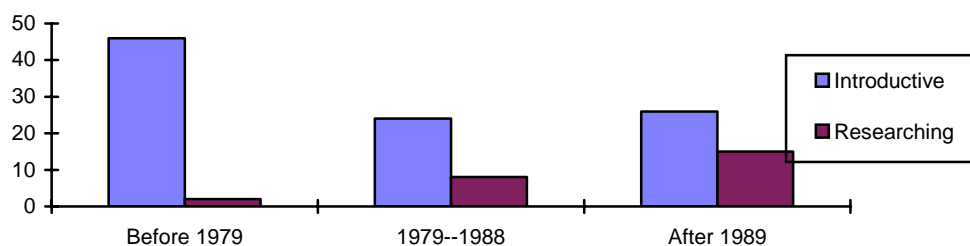
alguns d'ells van arribar a plorar. Creien que era incompreensible, ja que esperaven entusiasmadament notícies positives. Una enquesta a deu mil habitants que va realitzar el despatx d'estadística de la ciutat va demostrar que el 98,7% de la població donava el suport a la candidatura. Va ser el primer cop a la història que la Xina havia presentat candidatura per als Jocs Olímpics. Durant un període de dos anys, el Beijing 2000 Olympic Games Bidding Committee (Comitè de la Candidatura per als Jocs Olímpics de Pequín 2000), fundat l'1 d'abril del 1991 i format principalment per personal de la Comissió Nacional d'Esport i del govern municipal de Pequín, va llançar una sèrie de campanyes i va divulgar coneixements sobre l'olimpisme. Tot i que la candidatura no fou fructuosa, va informar als xinesos sobre el Moviment Olímpic, sobre l'olimpisme i, evidentment, sobre els Jocs Olímpics.

Quant a la divulgació de coneixements, la candidatura de Pequín va ser la campanya de difusió d'informació olímpica més gran de la història de la Xina. Conseqüentment, els estudis sobre el Moviment Olímpic han captat l'atenció vers la Xina i han esdevingut un camp emergent en la ciència de l'esport xinès. Els documents sobre temes olímpics van aparèixer en tot tipus de diaris acadèmics relacionats amb l'esport i s'imparteix el Moviment Olímpic com una assignatura important que s'ha d'ensenyar a les institucions d'educació física més importants. Es va crear el centre d'estudis olímpics amb seu a la universitat, s'han creat diversos materials de lectura com ara *Olympic Encyclopedia* (Enciclopèdia Olímpica) i les *Olympic Mass Readings* (Lectures olímpiques massives) pel públic en general, les *Olympic Stories* (Històries olímpiques) pels estudiants de primària, *Olympic Knowledge* (Coneixement olímpic) pels estudiants de secundària i *Olympic Movement* (Moviment Olímpic) com a llibre de text per als estudiants universitaris. No és exagerat afirmar que la candidatura de Pequín per als Jocs del 2000 va col·locar el Moviment Olímpic en el punt de mira de la societat xinesa.

La candidatura no va tenir èxit i Pequín va perdre l'oportunitat davant de Sidney en una competició molt renyida. No obstant això, la candidatura de Pequín va originar un fort interès sense precedents pels Jocs Olímpics. Com que ser la seu de l'esdeveniment mundial més important seria molt més diferent que només participar-hi, era necessari conèixer cada detall sobre els Jocs i tots els temes que hi estiguessin relacionats. Conseqüentment, es va aprofundir en el desenvolupament del Moviment Olímpic a la Xina, fet que es va reflectir als estudis olímpics. La Figura 1 mostra les proporcions entre els documents d'investigació i els articles

introdutoris relacionats amb els temes olímpics en les tres fases i indica que els documents d'investigació han augmentat ràpidament.

Figura 1 – Comparació dels documents d'investigació i dels articles introductoris

Traducció: *Before 1979* (Abans del 1979) / *After 1989* (Després del 1989) / *Introductive* (Introdutoris) / *Researching* (Investigació),

A més, com que s'ha donat més importància a l'estudi olímpic, s'ha ampliat l'abast de l'àrea acadèmica. Així, s'han ensenyat alguns temes com filosofia olímpica, estructures organitzatives, el mecanisme operacional i els problemes olímpics; i s'ha indicat l'inici d'una indagació més racional i exhausta sobre el moviment olímpic. La Taula 2 mostra una comparació dels continguts dels estudis olímpics a la Xina en tres períodes de temps.

Taula 2 – Canvis en el contingut dels estudis olímpics a la Xina en diferents períodes

Any	Continguts dels estudis
1984	Professionalització, dones i esport
1989	Ideals olímpics, estudis olímpics, economia i Moviment Olímpic, les Olimpíades i l'educació, les dones i l'esport, la professionalització.
1992	Filosofia olímpica, els Jocs Olímpics i la societat, els Jocs Olímpics i la cultura, temes olímpics (comercialització, professionalització i interferència política, etc.)

3.4.2. L'èxit de la candidatura pels Jocs Olímpics del 2008

El segon intent de Pequín per a la candidatura de les Olimpíades es va llançar oficialment al 1999 i va tenir un final feliç: el 13 de juliol del 2000, a la 112 Sessió del CIO a Moscou (Rússia) se li va concedir ser la seu dels Jocs de les XXIV Olimpíades del 2008. Òbviament, va ser una fita en el desenvolupament olímpic de la Xina, ja que va vincular estretament la nació més poblada del món amb el Moviment Olímpic. Com que la Xina és el país en vies de desenvolupament més gran del món amb un fort context cultural oriental que ha experimentat un canvi social

ràpid, és bastant diferent de la resta de països que van ser seu anteriorment. S'espera que la preparació i la celebració dels Jocs tingui un gran impacte tant a la Xina com en l'esport mundial, tal com la Comissió d'Avaluació dels Jocs del CIO indica *“La Comissió desitja que els Jocs de Pequín deixin un llegat únic a la Xina i a l'esport i la Comissió està segura que Pequín organitzarà uns Jocs excel·lents”* (CIO, 2001). Els objectius dels organitzadors dels Jocs de Pequín són, tal com afirmen, acollir unes *“Olimpíades ecològiques”*, unes *“Olimpíades d'alta tecnologia”* i unes *“Olimpíades de la població”*. Es considera la celebració dels Jocs Olímpics com un catalitzador per a fomentar l'intercanvi i l'harmonia entre diverses cultures i poblacions, enfortir la consciència pública de la protecció mediambiental i promoure el desenvolupament i l'aplicació de noves tecnologies.

4. La contribució potencial de la cultura xinesa als Jocs Olímpics

La cultura xinesa és una de les cultures més brillants del món i té unes característiques úniques a causa del seu entorn natural i social especials i de la seva llarga història.

Una de les característiques més impressionants de la cultura xinesa és l'èmfasi en l'harmonia, fet que és molt útil per als Jocs Olímpics. Segons les filosofies xineses, l'harmonia és una característica bàsica de la formació perfecta del món, tal com el mestre d'ensenyança Taoista, Lao Zi, afirma: *“tots dos (el yin i el yang) s'uneixen en harmonia en l'alè invisible”* (1993:62). Una obra clàssica confuciana, la *Doctrina del Significat* (en anglès *Doctrine of Mean*), va definir també l'harmonia com *“el camí universal”*. (1992:27).

A més, l'harmonia es reconeix fins i tot com una virtut important tal com els confucians reivindiquen *“en la pràctica de la norma de la propietat, l'harmonia és més important.”* (1992b:69). Basada en aquest tipus d'ideologies filosòfiques, la cultura xinesa emfatitza aquests punts:

- Tenir en compte la relació entre un individu i una societat, emfatitza més l'esperit col·lectiu que l'individualisme.
- En termes de la relació entre la societat humana i l'entorn natural, emfatitza seguint el camí natural i per a integrar els éssers humans al món natural.

És clar que totes aquestes característiques podrien compensar possiblement la cultura occidental. En relació amb les Olimpíades, la cultura xinesa és útil, ja que els seus trets poden suplir algunes deficiències de les Olimpíades actuals, com per exemple:

- L'èmfasi en els aspectes morals i mentals en comparació amb els aspectes físics pot enfortir l'ideal olímpic, que és tan essencial per a les Olimpíades.
- L'èmfasi en l'entrenament intern del cos pot compensar l'entrenament exterior del cos que tant es fomenta als esports occidentals.
- L'èmfasi en el procés dels jocs esportius pot ajudar a establir una relació saludable entre el resultat i el procés de l'esport i fer que la gent sigui més raonable a l'hora de guanyar o perdre.
- L'èmfasi en les relacions harmonioses amb el món natural pot ajudar a les ciutats que són seu de les Olimpíades a tenir més cura del problema ecològic que es planegen i es construeixen les instal·lacions esportives.

Una nova moda està agafant forma gradualment, a mesura que la societat humana entra en un nou segle i això indica que la Xina contribuirà més en els Jocs Olímpics en una nova era. No és només, perquè la cultura xinesa pot contribuir als Jocs, no només, perquè la Xina és un dels països més grans del món amb una població immensa; sinó també, perquè s'estan preparant les condicions socials perquè la Xina contribueixi més al Moviment IOlímpic a causa de les reformes importants que s'han dut a terme durant els últims vint anys.

Una llarga història de cinc mil anys dota la Xina amb una herència cultural única: una mescla de confucionisme, taoisme, budisme i d'altres teories mèdiques tradicionals. Serà fascinant veure com la pràctica i les teories de l'esport xinès poden contribuir al Moviment Olímpic.

Bibliografia

Confucius (1992): "The Doctrine of the Mean", in The Four Books. Changsha: Hunan Press.

Confucius (1992b): "Confucian Analects", in The Four Books. Changsha: Hunan Press.

IOC (2001): Report of the IOC Evaluation Commission for the Games of the XXIX Olympiad in 2008. Lausanne: International Olympic Committee.

Zi, Lao (1993): Chapter 42. Beijing: Foreign Languages Press.

Lectures complementàries

History of sports in China. Beijing: People's Sports Press.

Ren, Hai (ed.) (1993): Olympic Movement. Beijing: People's Sport Press.

Ren, Hai (ed.) (2000): Encyclopedia of Olympic Movement. Beijing: Encyclopedia Press.

Yalong, Xie (ed.) (1994): Olympic Studies. Beijing: Press of Beijing University of Physical Education.

Llocs web relacionats

Athletic China
http://210.75.208.159/eolympic/ydy/ydy_index.htm

Chinese Taipei Olympic Committee
<http://www.tpe-olympic.org>

General Administration of Sport (China)
<http://www.sport.gov.cn/>

Xina i el Moviment Olímpic

La connexió entre la Xina i el Moviment Olímpic es remunta a principis del segle XX. No obstant això, la participació de la Xina en el període inicial va ser marginal i controvertida a causa de les condicions socials internes i al context polític internacional. L'any 1979 va ser crucial en la relació entre el Moviment Olímpic i la Xina ja que en la Sessió del CIO celebrada a Nagoya va acabar el llarg debat polític mantingut sobre la participació olímpica de la Xina, i aquest fet va facilitar les coses perquè la Xina exercís un paper bastant actiu en els assumptes olímpics i al mateix temps les seves polítiques esportives es veiessin influïdes en gran mesura pel Moviment Olímpic. Les dues candidatures de Pequín per als Jocs Olímpics, una rebutjada el 1993 (JJ.OO del 2000) i *una altra acceptada el 2001 (JJ.OO de 2008)*, van ser les fites que van marcar l'evolució del Moviment Olímpic a la Xina. La Xina contribueix de manera única al Moviment Olímpic amb la seva herència cultural especial.

Hai Ren
Beijing Sport University

Centre d'Estudis Olímpics
Universitat Autònoma de Barcelona

Edifici N. 1a. planta
08193 Bellaterra (Barcelona)
Espanya

Phone +34 93 581 1992
Fax +34 93 581 2139

<http://ceo.uab.cat>
ceoi@uab.cat